

Tento výklad ani jinak není v rozporu s textem čl. II. cit. nař., neboť chová-li státní zaměstnanec své nemanželské dítě ve své domácnosti, dal tím na jevo své otcovství a plní k němu vyživovací povinnost, čili plní tytéž podmínky, na něž je vázán nárok státního zaměstnance na drahotní přídavky v případě druhém, a není pak také důvodu, aby se státnímu zaměstnanci v případě druhém dostávalo výhod větších.

Tvrdí-li tedy stížnost, že st-1 má nárok na drahotní přídavky za své nemanželské dítě Annu Č. od 1. ledna 1921, ježto plnil k němu vyživovací povinnost a na základě jeho svolení dne 17. března 1922 provedený zápis do matriky, že jest jeho otcem, působí *ex tunc*, jest stížnost tato vzhledem k tomu, co právě bylo uvedeno, bezdůvodnou, neboť další vývod stížnosti, že otcovství st-lovo a jeho alimentární povinnost byly vysloveny již rozsudkem okr. soudu v B. č. 4090/1920, nemá pro tento spor žádného významu, poněvadž s takovým soudním výrokem nař. č. 348 vůbec žádného nároku na drahotní přídavky za nemanželské dítě nespojuje.

Slušelo tedy stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3380.

Veřejní zaměstnanci (Slovensko): I. Není všeobecné normy, kterou by byli diurnisté býv. župních úřadů převzati do stát. služeb čsl. — II. Býv. diurnistovi při služnovském úřadě, který nebyl výslovně ustanoven ve stát. službě čsl., nepřisluší nárok na výslužné podle předpisů pro státní zaměstnance čsl. platných a to ani na základě §§ 17 a 19 zák. č. 394/1922.

(Nález ze dne 19. března 1924 č. 12.692/23.)

V ě c: Josef K. v Král. Chlumci proti županu župy košické v Košicích o dání do výslužby.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím dal župan župy košické na základě pravomoci vyřčené v § 3 zák. z 26. října 1922 č. 310 Sb. Josefa K., diurnistu při býv. služnovském úřadě v K. Ch., počínajíc 1. lednem 1923 do trvalé výslužby vzhledem k tomu, že jmenovaný nebyl do státní služby převzat, a vyměřil mu pensijní požitky na základě § 91 župního statutu župy zemplínské č. XXXV-1065/18000-913 s ohledem na jeho 19 let 9 měsíců čítající služební dobu v částce ročních 770 K a válečnou podporu v částce 300 K, dohromady 1070 K s tím, že pense jest splatná v měsíčních lhůtách, válečná podpora pak ve čtvrtletních lhůtách předem.

O stížnosti do výroku tohoto podané uvažoval nss takto:

Základním pilířem celé výstavby stížnosti jest právní názor st-lův, že se stal složením slibu věrnosti a ponecháním na svém dosavadním služebním místě státním úředníkem republiky čsl., a že jako takový mohl býti dán do výslužby jenom v těch případech, ve kterých opatření takové připouští zákonodárství republiky čsl., po výtce pak služební pragmatika státních zaměstnanců.

Nss nemohl následovati stížnost v tomto právním nazírání.

Jak ze spisů správních jest patrné, byl st-l v době převratu diurnistou bývalého služnovského úřadu v K. Ch. a jako takový zaměstnancem župním. I bylo v rámci stížnosti zkoumati, nestal-li se státním zaměstnancem čl. buď v důsledku generelního převzetí této kategorie župních zaměstnanců do státních služeb čl., vysloveného zákonem nebo jinou mocí zákona vybavenou právní normou, či na základě individuálního správního aktu, jímž by byl založen právní a služební poměr jeho k státní správě republiky čl. jako zaměstnance státního.

Nss neshledal, že by byla ve příčině převzetí diurnistů bývalých župních úřadů do státních služeb republiky čl. podobná všeobecná právní norma, jakou jest na př. vl. nař. ze 17. prosince 1920 č. 650 Sb. o převzetí diurnistů soudních a vl. nař. z 11. srpna 1921 č. 275 Sb. o diurnistech a manipulantech úřadů a ústavů býv. uh. státu, a nezbylo než přihlédnouti k druhému možnému způsobu založení služebního a právního poměru státního zaměstnance.

St-l spatřuje individuální správní akt o svém přijetí do státních služeb republiky čl. v okolnosti, že složil slib věrnosti a že byl až do doby svého pensionování ve službě ponechán. Složením slibu věrnosti (poslušnosti) splnil však st-l jenom podmínku stanovenou § 2 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb. pro ponechání jeho na dosavadním místě jako župního zaměstnance. Že složení slibu poslušnosti samo o sobě nemá v zápětí změnu dosavadního služebního poměru toho kterého zaměstnance v tom směru, že by se stal čl. státním zaměstnancem, jest nade vše pochybnost jasno z dalších zákonů, upravujících služební poměry zaměstnanců na území slovenském, zejména zák. z 22. března 1920 č. 210 Sb. a 211 Sb., zák. z 15. dubna 1920 č. 269 a 270 Sb., podle nichž se stal zaměstnanec takový, když složil slib poslušnosti a byl prozatímně na svém dosavadním místě ponechán, zaměstnancem státu čl. t e p r v e t e h d y, byl-li příslušným k tomu čl. úřadem zvláště převzat a zaměstnancem státním jmenován.

St-l však takovýmto správním aktem konstitutivní povahy do služeb republiky čl. přijat nebyl, nestal se jejím státním zaměstnancem a jest tudíž právně mylným dříve uvedený názor stížnosti, spatřující nezákonnost nař. rozhodnutí v tom, že byl st-l dán do pense podle župního statutu a bez zachování postupu předepsaného služební pragmatikou pro státního zaměstnance. — — —

Rovněž tak právně bezvýznamná jest i ona část stížnosti, která se snaží dovoditi nezákonnost pensionování st-lova podle župního statutu župy zemplínské z předpisů §§ 17 a 19 cit. zák. č. 394/1922.

Předpisy uložené v cit. paragrafech nemohou po názoru nss-u přijíti v přítomném sporu vůbec v úvahu. Slibujeť ustanovení § 17 cit. zák. toliko generelní úpravu (srovnej slovo »upraví se«) poměrů a požitků určitých kategorií veřejných zaměstnanců blíže v něm označených podle zásad, na nichž jest vybudován zákon ten, všeobecná norma taková však, pokud jde o veřejné zaměstnance placené z fondů státem spravovaných, kteří nespádají pod služební pragmatiku, dosud vydána nebyla a nelze tudíž z obsahu uvedeného ustanovení § 17 ničeho čerpati na prospěch právního stanoviska st-lova. Dovolání se pak předpisu § 19 cit. zák. svědčí jen o tom, že st-l mylně pochopil ustanovení to, které

podle svého jasného znění má nesporně na zřeteli provedení úplné parifikace služebních požitků zaměstnanců státních s oněmi zaměstnanci zemí, žup, fondů atd., jichž požitky přesaňovaly dosud míru jednotlivých druhů požitků, práv a nároků zaměstnanců státních a sleduje tedy cíle, jež jsou v pravém opaku k oněm, jichž dosáhnouti se snaží stížnost.

Ostatně není normy, která by upravovala otázku drahotných přídaveků a přídaveků na děti pensionovaných zaměstnanců oněch autonomních korporací, jichž úředníkem st-1 byl.

Ze všech těchto důvodů bylo zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 3381.

Státní zaměstnanci: * Změna služebního místa, nastalá změnou státních hranic (rozdělení Těšína), činí přestěhování státního zaměstnance nutným z důvodů služebních, a to i když zaměstnanec byl na dovolené (§ 31 služ. pragm.). Přestěhování takové zakládá nárok na náhradu stěhovacích výloh i podle dv. dekretu ze 13. září 1804 (sb. pol. zák. 22 str. 135). Nátlakem úřadů druhého státu, aby se zaměstnanec z jejich státního území vystěhoval, lze ospravedlniti nevyčkání úředního příkazu k přestěhování.

(Nález ze dne 19. března 1924 č. 22233/23.)

V ě c: Inž. Viktor O. v Českém Těšíně proti ministerstvu veřejných prací o výlohy přesídlení.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-1 byl přidělen již před válkou jako stavební rada stavebnímu oddělení okr. hejtmanství v Těšíně, nacházel se od převratu na dočasné zdravotní dovolené až do definitivní vojenské superarbitrace a bydlel v oné části Těšína, jež rozdělením Těšínska připadla k území republiky polské. Dne 7. února 1922 přestěhoval se do Českého Těšína a podal dne 20. března 1922 na presidium zsp-é v Opavě žádost o náhradu stěhovacích výloh a o výpomoc ke krytí výdajů spojených s ubytováním v hotelu a uložení nábytku.

V žádosti uvedl v podstatě, že pro svou činnost konanou ve prospěch čsl. republiky za doby plebiscitní akce, byl po rozdělení Těšína polskými úřady šikanován a konečně dne 28. ledna 1922 bytovým úřadem v Pol. Těšíně vyzván, aby se ze svého bytu přestěhoval do malého náhradního bytu, s upozorněním, že dne 7. února 1922 musí byt bezpodmínečně vyklidit a od 1. dubna 1922 se z Pol. Těšína úplně vystěhovat.

Rozhodnutím z 30. června 1922 zamítlo presidium zsp-é v Opavě žádost o náhradu stěhovacích výloh z důvodu, že přestěhování se nestalo z příčin služebních na příkaz nadřízeného úřadu a žádost o poskytnutí výpomoci k úhradě výloh s ubytováním v hotelu proto, že není tu okolností zvláštního zřetele hodných.

Odvolání st-lovo zamítl žal. úřad nař. nyní rozhodnutím z těchto důvodů: